

Catalunya en estat...

EL BE NEGRE SETMANARI SATIRIC.

...interessant

Any V - Núm. 210

Barcelona, 3 de juliol de 1935

Preu: 20 cèntims

Homenatge merescut

No tenint cap local per inaugurar, la Lliga omplí el programa de diumenge a base d'un homenatge als seus parlamentaris i consellers municipals.

S'encarregà d'ofrir-lo el senyor Maynés i Gaspar que és l'únic personatge de la Lliga que actualment no té càrrec. El fet que el senyor Vallès i Pujals en tingui un, i no pas dolent, crea una situació particularment dramàtica al senyor Maynés.

En fi; l'homenatge es celebrà amb aquella alegria. Fou particularment apreciada la part que en corresponia als diputats que tan heroicament saberen retirar-se del primer Parlament de la Catalunya autònoma, altrament conegut per Parlament del Parc, segons frase espiritual de La Veu.

Els parlamentaris i consellers municipals foren obsequiats amb un llibre.



LA DESFETA DEL "SABADELL" —Diu que la culpa fou d'en Gual... —Però, fins en el fútbol s'ha de ficar aquest home?

Un afer complicat

Quan els afers complicats es descomplicquen, sembla que perden un cent per cent d'interès. Ara mateix, hi havia aquell problema dels dos que porten els mateixos noms i cognoms i havien nascut el mateix dia, que semblava que ja estava resolt. Afortunadament, però, no ha estat així, i La Publicitat de dimecres passat ens ho explica de la següent manera:

Quan semblava que l'assumpte dels dos individus que tenen el mateix nom i cognoms, nascuts el mateix dia i eren fills dels mateixos pares, estava ja solucionat mitjançant un document en el qual es figurava com a denunciant es feia càrrec del fill del denunciat i es comprometia a donar-li carrera, ha sorgit un nou obstacle, ja que el que fou denunciat es presentà ahir al jutjat per dir que es torna enverna del que s'havia convingut i vol tenir el seu fill al seu costat.

Digué que ha pogut saber que el veritable fill és ell, i que l'altre tingué la sort que la seva mare pogués convèncer els seus pares, que l'adoptaren i d'aquí va néixer la duplicitat dels noms.

El compareixent assenyala altres dades que el jutjat es veurà precisat a aclarir.

Nosaltres només demanem al jutjat que, ara que hi és, ens aclareixi també la nota.

Epl, senyor Cirera

Si hem de creure el Full Oficial del dilluns, i nosaltres el creiem sempre, el nostre vell amic senyor Cirera i Voltà s'ha ficat en un mal pas. Resulta que, excitat per unes paraules de La Humanitat, ha decidit oferir mil pessetes per cada cas que se li demostrés de gent catalana que anaren a Mestalla sense pagar-s'ho de la seva butxaca.

Sortosament per al senyor Cirera, els d'EL BE NEGRE som gent de poques aspiracions. Ens acontentarem, per tant, cobrant les mil pessetes per cap que ens corresponen de cada un dels components de la colla dels Xiquets de Valls que anaren a fer la mona a Mestalla per tal de distreure a Gil Robles, Lucía i companyia.

Quin dia podem passar a cobrar, senyor Cirera?

Història d'Espanya

24. ¿Cuáles son los hechos más memorables de este periodo?—Los hechos más memorables del periodo* cartaginés son: la derrota y muerte de Anibal por los españoles en la batalla de Hélice; el glorioso fin de Sagunto; la famosa expedición de Anibal a Italia, y la expulsión de los cartagineses de España por el general romano Publio Cornelio Escipión.

LECTURA 3.ª Juramento de Anibal Los cartagineses tuvieron gran...



—Creieu que la donaran l'amnistia? —No sé, no sé; això és una cosa que ha de sortir del quòrum.

Renovació espanyola, o les tasques de les joventuts catòliques

Tots sabeu, de vegades fins les autoritats, que les Joventuts Catòliques celebren de curt en curt certes reunions en les quals prenen acords i nomenen noves juntes; jo, gràcies a les meves facultats detectivesques, he pogut assistir fa pocs dies a una d'aquestes reunions, en la qual es prengueren acords tan seriosos que no vaig poder resistir la temptació d'informar-ne els lectors d'EL BE NEGRE.

Són aquests: Las Juventudes Catòlicas, en solemne reunió celebrada el dia tal (no dic el dia, perquè no vull que em diguin confident), han venido a tomar la siguiente resolución:

- a) Quedan suprimidos todos los concursos que han dado por llamar de "mises", con grave perjuicio de la santa Iglesia, que se ha visto obligada a insistir a sus fieles sobre la pronunciación de misas. b) A fin de que la masa popular, que tan engañada se ha visto hasta ahora, no carezca de fiestas dignas, se organizarán unos concursos en los que se premiarán a los que más se hayan distinguido en sus dádivas a la santa Iglesia. c) Se prohíbe terminantemente la representación de cualquier obra teatral que no sea la elegida, y ésta no es otra que "El divino impaciente". Segundo. Que se refiera a la temporada de baños y de reglas...

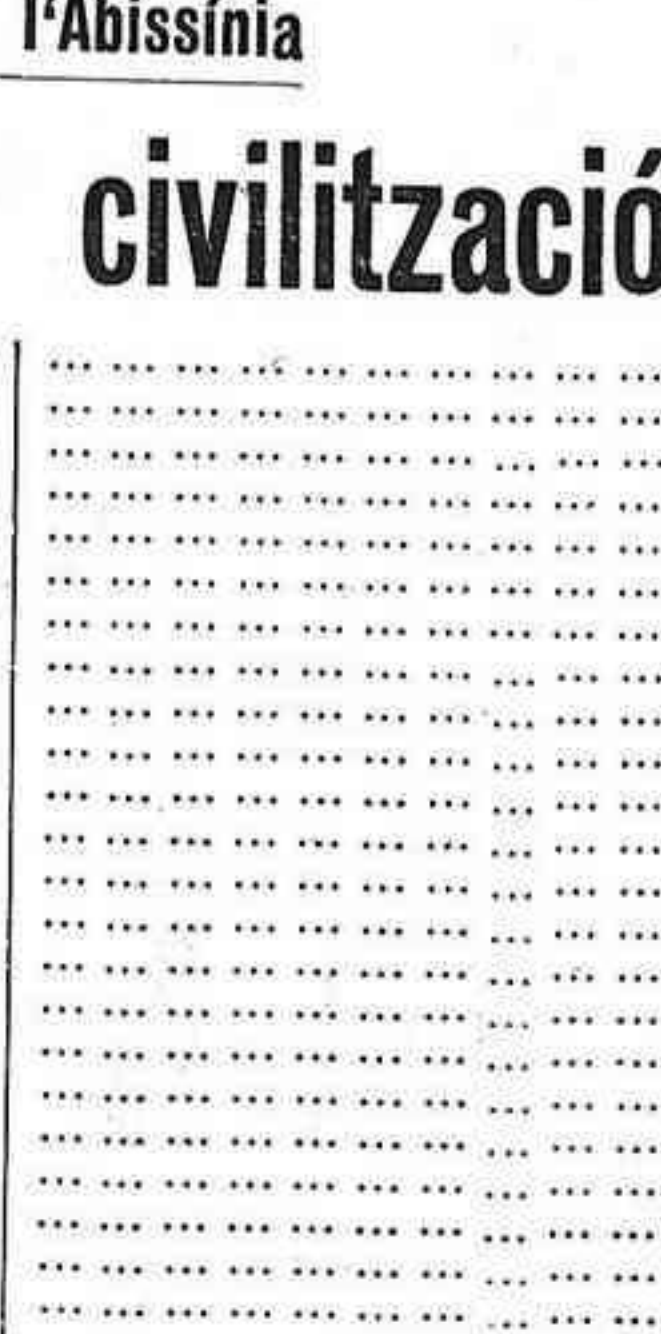
L'afer de l'Abissínia Barbàrie i civilització

A la vigília d'esdeveniments que poden ésser decisius a l'Àfrica oriental, creiem interessant de fer remarcar als nostres lectors que un dels dos bàndols en pugna representa la civilització en allò que té de més noble, i l'altre la barbàrie més abjecta.

Suposem que el lector ja ha endevinat que an d'aquests països és Itàlia i l'altre Abissínia.

El que passa allí és veritablement incompreensible, almenys per aquells que ja formaven part de la base de la República abans de l'eixamplament.

Imaginen-vos que els drets més elementals dels ciutadans són odiament vulnerats: la llibertat de pensament, el fet no existeix, la d'escriure tampoc. Per un no-res us envien a morir a un calabós o us confinen en llocs on hi cau un sol que, per a més escarni, és un sol de justícia.



ELS GUARDIES DEL KREMLIN —Sembla que s'havien insubordí nat. —També?

L'AFER BRUNET... se'ns està tornant un "affaire"

La havíem oblidat per complet la nostra sensacional informació publicada en el número de la setmana passada sota el títol "L'afer Brunet", quan en llegir la premsa de Madrid, del matí, quedàrem bocabadats en trobar a l'Heroldo la nota que reproduïm a continuació:

El último número de EL BE NEGRE, semanario satirico catalán, que se ha apuntado ya muchos éxitos, publica una información festiva, llena de humor y de gracia, en la que, no obstante, se revelan cosas extraordinariamente interesantes.

Dice EL BE NEGRE que la Lliga Regionalista, en los momentos en que más difícil era su situación en Cataluña, a mediados del pasado año, pactó un compromiso con Dencàs — cuando éste regentaba la Consejería de Gobernación —, para apoyar a los propietarios rurales, descartar a la Esquerda Republicana del Gobierno de Cataluña, sustituyéndola por Estat Catalá — la organización que dirigía Dencàs — y colocar a la Lliga en condiciones de alternar las responsabilidades del Poder con las fuerzas de Dencàs y Badía.

Para todo este maquiavelismo político se sirvió la Lliga de uno de sus más destacados e ilustres periodistas, hijo de Vich, como Dencàs, y tan adelante fueron las cosas, que el encargado de negociar el pacto, fiel a lo pactado, cumplió su palabra, elogiando a Dencàs desde las páginas de La Veu de Catalunya.

Llegit això i tornar-nos vermell d'indignació, fou tot. Si aquestes coses les deia un diari seriós i de Madrid, i en castellà, és que eren certes! EL BE NEGRE havia caigut tan avall per publicar una informació que no fos falsa? Agafàrem (amb fúria) el barret, i sortirem com uns llamps cap a agafar un tramvia.

—A Sants!— cridàrem al conductor—. I de pressa!

Arribàrem a casa la Noia de Banyoles amb els ulls fora de les òrbites.

—Com pot ésser? Es que us paguem per fer un setmanari seriós? No són notícies falses les que us tenim contractades?

—Però, senyor! Si em trobava en un compromís; si no en tenia cap de falsa!

—Doncs, mira: ja l'hem feta bona. Però, vols dir que, afortunadament, no et vares equivocar?

—No, senyor, no. Li ensenyaré els llibres.

—Veu obrir un gran armari i en tragué dos gruixuts i grossos volums.

—Són llibres màgics?

—No, senyor; són els volums de La Veu de juliol a octubre del 1934. Miri.

N'obrí un i assenyala un article: "L'edifici de Governació", de Manuel Brunet, en el número del 7 d'agost.

—Veu què diu? "Però no cal que es preocupi el senyor Dencàs: a un govern dictatorial ha d'ésser-

...i facilitat trobar un chor de grans notes addictes i satisfetes que digui: amén."

Girà full, i: —Vegi ací, el 8: "La destrucció de la vella Duana", després d'uns retalls de diaris, que comenta:

L'home que ha escrit això té una cultura artística molt superior a la del senyor Dencàs i sap perfectament de què es tracta i que no té raó, però el senyor Dencàs és avui quasi omnipotent i el senyor Coscoll no està disposat a indisposar-se amb el senyor Dencàs. Quina valentia i quina manera de servir els interessos de Barcelona.

Després ve això altre, del 17 d'agost, parlant de "L'ordre públic":

No és difícil tenir una bona policia, disciplinada, austera i abnegada. Si els castellans són capaços de posseir aquestes virtuts, nosaltres també. I cal afegir, encara, que sempre serà millor una policia del país que una policia forastera, i aquesta és la superioritat de la policia actual sobre l'altra policia.

El dia 21 d'agost, "Abusos en el servei de Correus", denunciava al senyor Dencàs que hi havia alcaldes que violaven la correspondència dels seus adversaris polítics, i diu:

Denuncio aquest fet al Conseller de Governació, senyor Dencàs, i tot formulant aquesta denúncia, em remeto a la suggerència que li feia en un dels meus comentaris, en el qual li aconsellava que muntés un servei discret que informés sobre el que passa en certs pobles. Un servei com aquest — deia jo en aquell comentari — permetria al senyor Dencàs descobrir tants de gangsters! La major part d'aquests gangsters, no són ni catalanistes. A Catalunya, senyor Dencàs, no serà possible fer res de bo mentre aquests energúmens que exercen el terror en multitud de poblacions de segon ordre no siguin tractats molt severament.

—Ja va veient, no? Doncs, miri el dia 24 d'agost, en "La treva denegada", parlant de la lluita de la policia de la Generalitat contra la F. A. I.:

La manera d'actuar del conseller de Governació, senyor Dencàs, la terrible lluita actual de la policia contra la F. A. I., indica ben clarament que ni el conseller de Governació ni la policia no volen entretenir-se en filosofies.

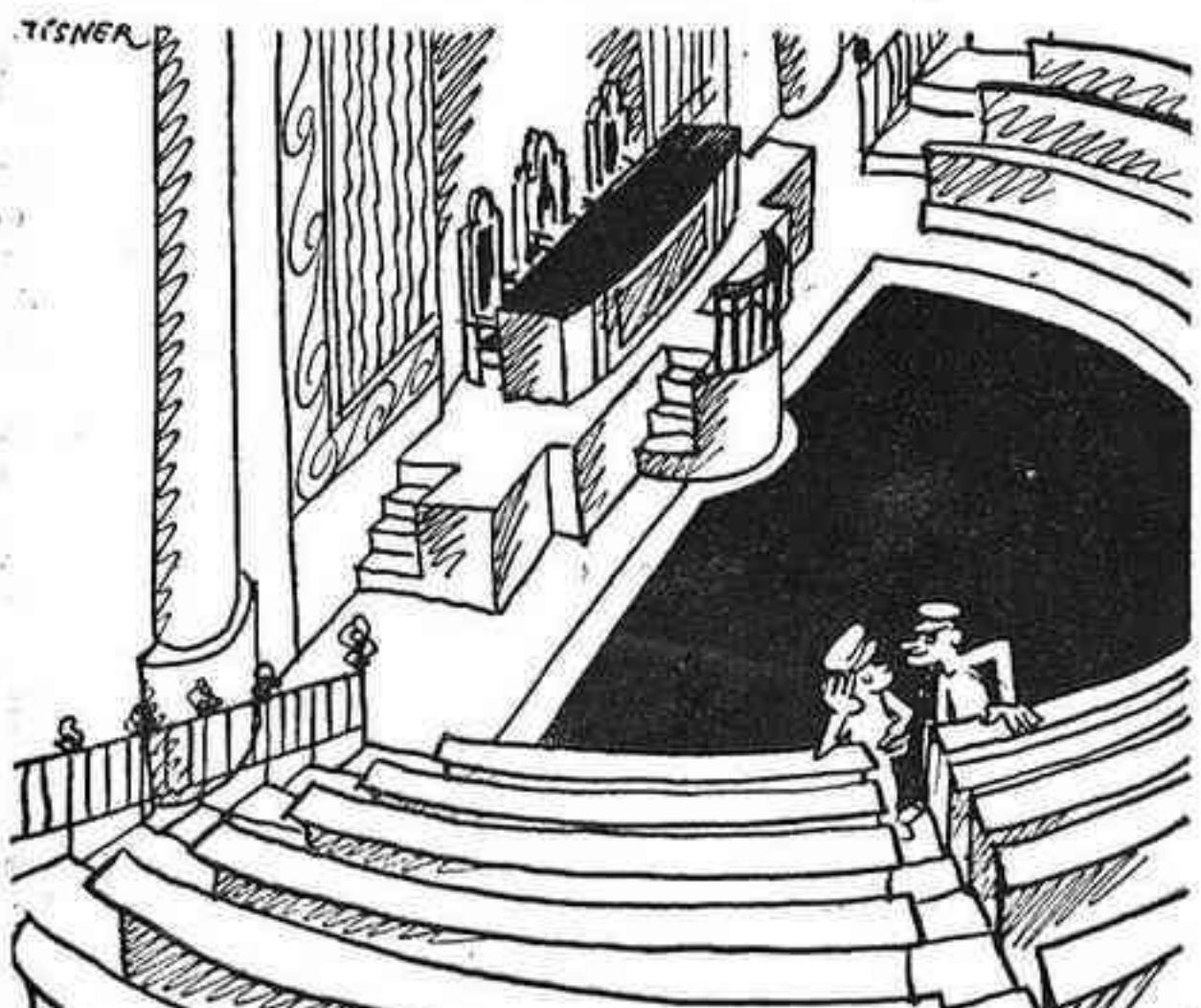
I després, referint-se a la treva de sis mesos proposada per la F. A. I.:

El senyor Dencàs, discrepant potser d'altres personalitats, no ha volgut entaular diàleg sobre les proposicions de treva.—I després:

Només vull remarcar que si el senyor Dencàs fos un golfre de l'èxit fàcil, ara, justament després d'una duríssima batalla contra la F. A. I., podria presentar-se com a vencedor, com al gran pacificador del país.—I acaba: D'aquest episodi, és això el que



LA JUNTA DIRECTIVA DEL VALENCIA F. C. —Resolument: si volem tenir el Mestalla ple tota la temporada, hem de fer signar la fitxa a Azaña i a Gil Robles.



ELS UIXIERS DE LES CORTS —I com ho conixerem que les Corts estan tancades?

ens fa impressió, aquesta renúncia a l'èxit fàcil.

—Li agrada? Doncs vegi el 25 de setembre, "L'homenatge al senyor Badia":

Diuenge va celebrar-se a Barcelona un acte que en la història política i social de la ciutat no té parí; l'homenatge al policia senyor Miquel Badia. No crec que en el que va do segle, Barcelona hagi presentat un acte com el de diumenge. I consti que no varen organitzar aquest homenatge les forces vives, que no varen adherir-s'hi, el Foment del Treball Nacional, ni la Cambra del Comerç i de la Indústria, ni l'Associació de Banquers, ni cap altre organisme patronal. Encara que pugui semblar que els organitzadors de l'homenatge foren les Joventuts d'Estat Català, que comanda el senyor Badia, això no és cert; l'homenatge fou realment pensat i sentit per una gran massa popular.

Va seguint i acaba: Evidentment, perquè tot això hagi estat possible, perquè s'hagi pogut fer un homenatge popular a un policia, ha d'haver passat alguna cosa molt profunda. Sigui com sigui, haurem, almenys, de reconèixer que d'actes com aquest no se'n veuen a tot arreu, i que es tracta d'un acte d'un conservadorisme reconfortant.

—Què n'hi sembla de tot això? En vol més?

—Si no és fals, no. Apa, diga'n alguna cosa falsa.

—Veurà, veurà... deixi'm pensar. Es posa en èxtasi i tot seguit: Ah, sí! Miri. Veig en Brunet anant a sopar al Suís. En Dencàs ja hi és. A cada replà de l'escala dos guàrdies de seguretat, tots amb les senyes d'en Brunet i la consigna de no deixar passar ningú més que ell. Els veig... El reconeixen i el saluden. En Brunet arriba. Amb en Dencàs hi ha el seu secretari. Però veig que en Dencàs diu al seu secretari que se'n vagi. El secretari se'n va i els dos personatges comencen a parlar.

En Dencàs parla de la seva admiració per Hitler i Mussolini i les ganes d'imitar-los.

Sento veus... Sento veus com en Brunet li diu que té raó; que en un poble com Catalunya podria fer l'experiència. Només li sap greu que tingui tants tractes amb en Badia. Ara sento les veus d'en Dencàs. Li diu que d'en Badia sí que no se'n pot pas desfer, li donin el que li donin, perquè és el seu braç dret i li té una veneració extraordinària.

—Ara no sento veus. Ah, sí! Sento el que pensa en Brunet. Escolteu el que pensa: Pel que es proposa en Dencàs, en Badia no pot pas anar malament, encara que fos víctima d'una ensarronada. A l'hora d'afusellar gent, potser també hi causà.

—I res més? —Veurà; si hi vol posar alguna fantasia...

—Vinga! —Veu? I si posés, per exemple, que aquell diari que havia de fer sortir en Dencàs havia d'ésser pagat per en Bertran i Musitu?

—El de la Lliga? —Noo!... El seu fill, el de Penya Blanca!

—Noia! Potser en farem massa! —I si afegíssim que en Dencàs deia que el diner era diner i no s'havia de mirar d'on venia?

—Vaja, Noia, això no ho poso. —Doncs fem una fantasia més innocent. Que en Dencàs havia demanat a en Bertran i Musitu si li podia proporcionar un avió per aquella nit, i que el noi Bertran li havia dit que sí i després no va poder ésser?

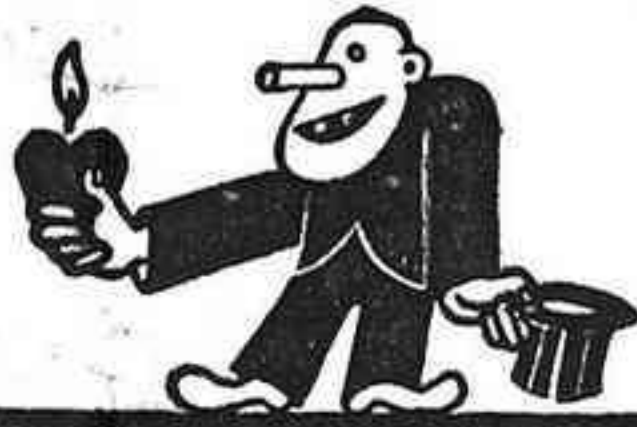
—Això ja és més per passar l'estona.

—I després pot posar encara que els qui portaven l'organització del nonat diari d'Estat Català, que eren d'Estat Català, varen ésser nomenats pel coronel Jiménez Arenas redactors del Full Oficial. Això també fa bonic, i com que no és veritat... —Bé, l'advertixo que ho publicarem perquè dius que és mentida. Ja veus que El Be Negre no vol agafar mala fama.

—Ja hi pot pujar de pens.

—Que és mentida o que és veritat? —Sí, senyor.

amb el cor a la mà



EXCES DE ZEL

El senyor Manuel Brunet i Vinyals, que cada dia bat el seu propi rècord de lliguisme entusiasta, ja troba en el número de La Veu de diumenge, que fins el senyor Codolà és genial.

(El senyor Codolà és el senyor Codolà i Gualdo.)

Aquest desbordament del senyor Brunet ha produït un cert nerviosisme en les esferes directives de la Lliga. Hom ja donava per descomptat que el periodista vigatà, en entrar a treballar a les ordres del senyor Duran i Ventosa, havia de trobar genials, ultra l'esmentat Duran, els senyors Cambó, Ventosa i Abadal; notabilíssims, els senyors Vidal i Guardiola, Bausili, Vallès i Pujals, Rahola i Badia; activíssim, el senyor Estelric; joves esperances, els senyors Salter, Roda Ventura, Codolà...

Però el senyor Brunet, saltant-se les categories i cremant les etapes, ha consagrat genial el senyor Codolà (i Gualdo).

—L'haurem de vigilar—digué en Cambó, gratant-se la barba—. L'haurem de vigilar, perquè sinó, un dia d'aquests ens dirà il·lustre amic al doctor Huguet...

Més Història d'Espanya...

des pèrdues en una guerra com els romanos. La invasió de Espanya fué con objeto de reparar tanto daño. Amiralca, que empezó la conquista de Espanya, había traído consigo a un hijo suyo, de nueve años, llamado Anibal. En Cádiz, ante el altar de Hércules, le hizo jurar su padre odio eterno a los romanos, juramento muy conforme con sus inclinaciones, y que cumplió fielmente. De Anibal se dijo que era mayor que toda Cartago, porque sólo él luchaba por ideas nobles, en cumplimiento de la palabra empeñada y para engrandecimiento de su patria; todos los demás buscaban únicamente riquezas. Por ese motivo ha quedado el nombre de Anibal rodeado de una aureola* de

TELEPATIA

El gerent d'una coneguda entitat que havia subvencionat la cursa de la Penya Rhin, li va demanar, en compensació, 500 entrades perquè hi poguessin anar els seus empleats. Les entrades, naturalment, foren enviades, com és de suposar, marcadetes. Però el ho del cas és que el dia de la cursa les venien els revendedors! Es veu que tots els empleats de la casa varen tenir el mateix pensament: feia massa calor per anar-hi, i d'una entrada sempre en donen alguna cosa.

NO TENEN SENTIT DE L'HUMOR

El Dia Gráfico publicava la següent notícia: Tarragona, 25. —Anoche, a las doce, después del disparo de una magnífica traca de juegos artificiales, se procedió a la parodia de la quema de la jalla de la Rambla del 14 de Abril.

El públic, al advertir que la jalla no era totalmente quemada, lo que se hacía en evitación de que pudieran ocurrir desgracias y quemarse alguno de los árboles cercanos, protestó ruidosamente, produciendo una gran pita.

Si es tractava d'una paròdia, potser era demanar massa que es cremés i fer massa en cremar-se el públic per no cremar-se la paròdia.

F E M I

ÉS el nom de les famoses PERLES que tanta fama tenen pels seus resultats definitius. Venda, Farmàcies

Després dels èxits aconseguits a MONACO - TRIPOLI - AVUS i EIFEL, el dia 23 de juny darrer, classifica els seus tres cotxes en 1.er, 2.on i 4.rt lloc, adjudicant-se el

GRAN PREMI DE L'AUTOMOBIL CLUB DE FRANÇA



diumenge passat, al Circuit de Montjuïc tancà aquest cicle de victòries adjudicant-se el

Gran Premi Penya Rhin en competència amb els més famosos

corredors, arribant en 1.er i 2.on lloc el dos cotxes inserits

"Automóviles Fernández, S.A." BALMES, 155-157 BARCELONA

A MONTJUIC A SENTIR LES CURSES D'AUTOMOBILS

Després de fer-nos estar amb l'ai al cor uns quants dies; que si es fa, que si no es fa, va celebrar-se la III Copa Barcelona al Circuit de Montjuïc amb aquella enorme concurrència de públic que varen poder constatar tots aquells qui varen assistir-hi, que són precisament els

qui varen fer que la concurrència fos enorme.

Nosaltres també som dels qui varem formar. En arribar al recinte, amb l'americana al brag, ens disposàvem a seguir la cursa. Preguntàrem a un felicitat mortal que podria contemplar ben bé un pam de carretera. Era un amic nostre fustolista:

—Com estan, ara? —Un a zero a favor del Sevilla.

Quedàrem aclaparats, però disposats a tot, anàrem seguint la cursa d'oido.

En preguntar per madame Elenis, ens contestaren:

—S'ha retrassat molt. Les dones, ja se sap; mai no són puntuals.

—Noi, a Nuvolari, el cotxe no li respon.

—Potser comunica.

—Mira, madame Elenis ha abandonat.

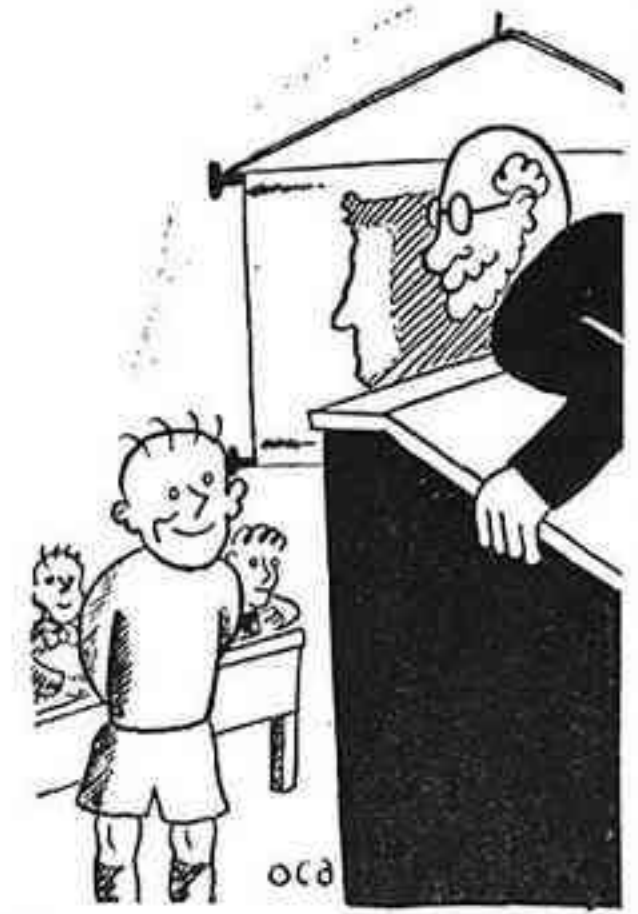
—Sí. S'ha enfadat perquè en Garcia li anava al darrera tota l'estona.

De prompte notàrem que s'havia acabat la cursa: l'altaveu demanava que la gent no envais el circuit i a l'acte ens trobàrem emposos al bell mig de la pista. Llàstima que ja no passaven els cotxes. Tan bé que els hauríem vist!

Pel que varem poder sentir, les curses de Penya Rhin només tenen un defecte: que Nuvolari encara no n'ha guanyat cap.

I Nuvolari és l'idol dels aficionats a la velocitat.

Ara que la culpa és una mica seva. Sempre tria la marca més esmada. Els Alpha Romeo rutllen? Doncs els Masserati. Que hi ha un cotxe que corre més que l'Alpha? Doncs ell, Alpha Romeo.



LA BENEFACTORA CENSURA

—Com és que va tan ben preparat d'Història d'Espanya? —Es que llegeixo El Be Negre.

I aquest any, en efecte, han sortit els cotxes que corren més que l'Alpha Romeo. Aquests sí que van com bòlids, que no és el mateix que anar de bòlit.

Són uns cotxes que pel nom enganyen, tenen nom de dona: Mercedes. Ara que el cognom ja fa comprendre que guanyaran: Benz!

L'única nota tràgica de la cursa fou el darrer esgarip dels altaveus: Sevilla, tres. Europa, zero!

CASAS VIEJAS

Copiem de La Tradició Catalana, d'Olot:

El Jurat o Tribunal popular de Cádiz, en el procés contra el Capità Rojas, pels ajusellaments de Casas Viejas, va emetre el següent veredict:

"8.º Al ser designado Rojas para intervenir al frente de su compañía en la sofocación del movimiento revolucionario de esta provincia, recibió reglamentariamente órdenes verbales de que ni heridos ni prisioneros y que debían entregarse muertos a todos aquellos que se encontraban haciendo fuego contra la fuerza pública o portando armas o explosivos o con muestra evidente de haberlo realizado? Sí."

El que va donar aquestes ordres inhumanes va ésser Manuel Azaña Diaz.

Tant com inhumanes, aquestes ordres que no va donar el senyor Manuel Azaña Diaz les trobem intel·ligibles. Si no fos per la distància, creuríem que el veritable responsable del drama de Casas Viejas era algun redactor de La Tradició Catalana...

L'ATRACCIÓ DE FORASTERS

Berga és una població deliciosa, que s'ha fet conèixer per la seva Patum. A més de la Patum, els bergadans tenen un altre motiu d'orgull: el santuari de Queralt; i un altre, encara, que ells ignoren i que si mai l'exploten, pot ésser d'una gran eficàcia per a l'atracció de forasters: l'autor del programa que anuncia les festes del Corpus d'enguany.

Perquè el programa del cas és una peça d'antologia que ens estalviarem de comentar reproduint algunes de les seves pàgines característiques.

LA NOVA PATUM

L'autor del programa glossa les excel·lències de la seva ciutat d'aquesta manera: parla del Passeig de la Indústria, d'amples dimensions, que dona a Berga una tonalitat de ciutat moderna. L'home se'n felicita i s'estén en algunes consideracions més, i acaba afirmant que el lloc de la nostra ciutat on la urbanització ha causat un veritable estrall és en aquest carrer-passeig.

Del passeig del Parc Municipal diu, entre altres coses:

El parc—on sembla que s'han acoblat totes les gràcies vegetals de Berga—, és un joc de velluts, ombres, verdor i arbres—volem dir que és un joc d'això, precisament? —En resum: Parc de Berga, lloc adient per a llegir-hi, en mànegues de camisa i estirat sobre un banc de justes verdes, un llibre de poemes cerebrals...

Quan parla del santuari de Queralt, l'home s'emociona i s'eleva (900 m. sobre el nivell del mar). Parla de Déu, de l'Home, de l'infinit, de la mesquinesa i petitesa de les coses humanes. Després, però, reacciona. Què tantes històries! Després d'haver fet un cabussó, per uns instants, en el món de la metafísica, cal baixar una estona al món de la realitat. El complement del santuari és l'hotel. En aquest hi trobaràs de tot. Et serà servida una daurada cuixa de pollastre...

I en la carretera de Queralt, en la quietud, densa, perceptible, els sentits (la mà la toca i la boca la mastega). (Alça!)

POESIA PURA

Però si tot això és bo, la part del programa destinada a la poesia pura i a la poesia aplicada és formidable. Així, el senyor Josep Ferrer hi signa una Bergadana digna, almenys, de tot un mestre en Gai Saber, com el mateix Joan Longueras o d'un poeta tan exquisit com Salvador Perarnau.

I sinó, ací van unes estrofes de mostra:

Són esplais per tot l'estiu les fonts de nostra encontrada.

Quina és la més preuada? — Es la font de Mossèn Guin.

Diàfan, fresquívol, clar, és son continu rabeig.

Què jo iós, quin benestar!

MES POESIA

Però aquest poema, tot i ésser una Englantina com una casa per als Jocs Florals de l'any que ve, no és res, encara, al costat del poema de la Llonganissa Bergadana, d'autor anònim, que figura en el mateix programa.

El transcriurem complet, perquè no sabríem eliminar-ne cap vers:

LLONGANISSA BERGADANA

Feta com la de pagès, més bona que en cixa Casa no en trobaran enlloc més. N'és molt llarga i molt gustosa, en té un gust especial; sembla que sigui asseçada a l'Ermita de Queralt. En les taules ben completes, despenya un gran paper; en les gires i fontades ocupa el lloc preferent. L'especialitat de la Casa és la regina farcida, que quan se serveix a taula se'n diu el barret del bisbe. Quan vulguin menjar tocino, aquí és bo, fresc i molt tendre; cixa Casa no té el costum de gatot per llebre vendre.

I si després del que hem transcrit, els bergadans no accepten la suggerència d'exhibir l'autor del programa i fer pagar entrada, és que no tenen la més insignificant noció del que és el sentit comercial.

POBRE ZAMENHOF!

Què dirieu si tot llegint un diari català trobàssiu un telegrama que poc més o menys fes així?:

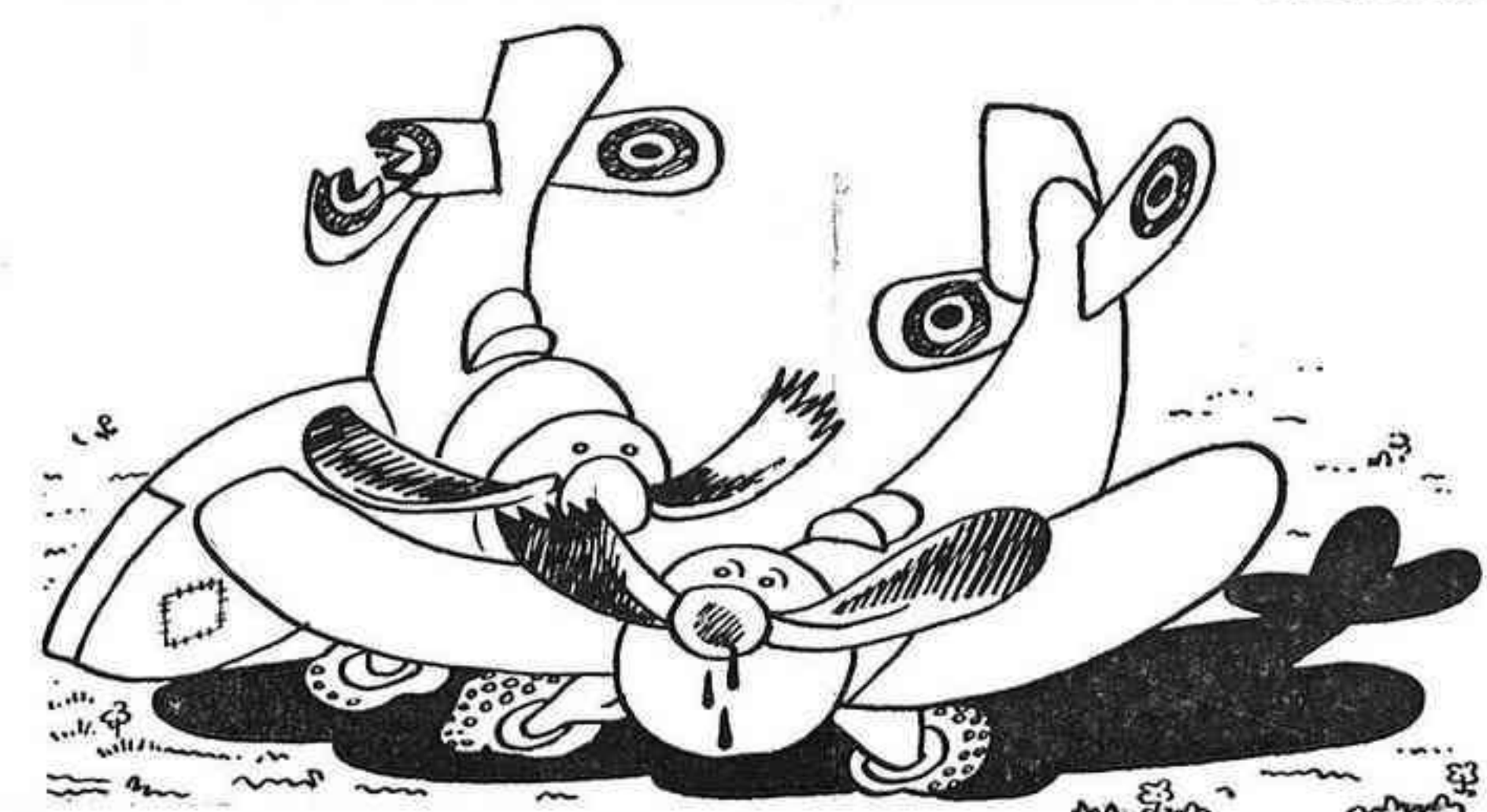
Agricultura.—Brelau: Am abuest esforcs, que een membes almys assenpalat prijete Ponèncit rejensar obligatòriament, veixell uerro olució quètió, d'entèn, perdet Informacions pelocarrilló.

Dirieu que ja compreneu perquè encara hi ha tanta gent que compra El Ciero i La Vanguardia, oi?

Doncs, totes aquestes paraules txecoslovaques són tretes de diversos textos d'un mateix exemplar de L'Instant: el de dilluns de la setmana passada.

I això sense matar-s'hi gaire. Perquè amb una mica de paciència es podria confeccionar tot un Esperanto millorat, nou de cap a peu.

Per a vestir amb elegància i per pocs diners Casa Bastida PASSEIG DE GRACIA, 18 Gran Basar de Sastreria i Camiseria sistema Nord-Americà Els nostres articles i els nostres preus sempre hon respot a la mateixa idealitat: facilitar LA MAXIMA ELEGANCIA AL MES BON PREU, en vestits, camises, pijames, barrets, corbates i gèneres de punt. Vestits a 15, 25, 40, 50 i 60 pessetes. Pantalones a 4'95, 7, 8, 10 i 15 pessetes. Camises zèfir a 4'95 i 7'95 pessetes. Camises de seda a 12 i 15 pessetes. Pijames a 5'95, 7'95, 12 i 15 pessetes. Si l'elegància ha estat en altres temps un privilegi, la CASA BASTIDA ha creat una fórmula que la fa accessible a tothom. SECCIÓ DE VESTITS a mida, desde 50 pessetes, diferents formes, teles de gran fantasia estil anglès. Tenim una secció ultra ràpida en la qual podem confeccionar tota mena d'encàrrecs en quatre hores, com també una secció de gran luxe, on es confecciona tota mena de vestits amb bons folres i acurada confecció, amb un 50 per 100 menys que els nostres competidors



—L'any que ve crec que en dirà la Volta de campana a Espanya.

IMPRESSORS!! Tenu cura de la vostra propaganda AL VOSTRE CALENDARI POSEU-HI UN MENSUAL GEGANT EL VEUREU UN ANY SEGUIT, SEMPRE EN EL SEU LLOC NO SERÀ ARRANCAT PER A POSAR-N'HI D'ALTRE DEMANEU-LO A LA Guifré, 12 (Wifredo) Impremfa Miref Tel. 12291 - Barcelona

El Be a les Foguetes

LES ESTRENES

Estem en els darrers degotalls de la temporada. Els cinemes, cada un d'ells el més fresc de Barcelona, i aviat anunciaran que cada un d'ells és on trobareu menys gent que us molesti, tot dient: "Volen gaudir en plena ciutat la soledat del camp? Aneu al cinema X, el més fresc i el més sol de Barcelona", els cinemes, diem, han anat abandonant poc a poc la preocupació de les estrenes, per refugiar-se a les represes. Una estrena és com una caixa tancada: una represa és com una caixa oberta: almenys hom sap segur que ningú no hi ha d'anar, i resulta molt més baràteta.

Quan escrivim això, encara hi ha dos cinemes que han estrenat: el Coliseum i el Capitol; quan els nostres lectors ho lleixin, n'hi haurà encara dos i un d'ells, el Coliseum, acabarà d'estrenar un altre film. El Capitol, segons ens asseguren, amb el programa estrenat divendres, ho deixarà pel setembre. I aleshores no ens quedarà més que una estrena setmanal, la del Coliseum. Com omplirem, doncs, la secció? Ah! És un misteri. Probablement llançaran-nos a la cacera de les notícies més inversemblants com més certes. Ja ho veurem.

automàtic i com es fa per saber el número i l'adreça de la gent que parla. Com que és un film d'acció, el que es descobreix per aquest procediment és un lladre de valors i la innocència d'una telefonista. Ella és Joan Blondell, una actriu molt bona d'aquests films d'acció; però que ací deixa actuar més a ell, que és Pat O'Brien. Ens agradaria més que fos al revés. Un film molt distret i mogut, amb escenes molt divertides i fet amb molta gràcia. Ah! i tot i haver-hi lladres i una gran lluita, no hi sona ni un sol tret; tot es resol a cops de puny, com en els bons temps del cinema mut. Una novetat.

L'altre film del Capitol, *Mandalay*, no és tampoc, com el seu nom sembla indicar, un film de feres a la Indoxina d'Hollywood, sinó que és un film d'estrella, i quina estrella. "Nada menys" que Kay Francis que, com tothom sap, fa rodar el cap a tots els espectadors masculins de més de trenta anys.

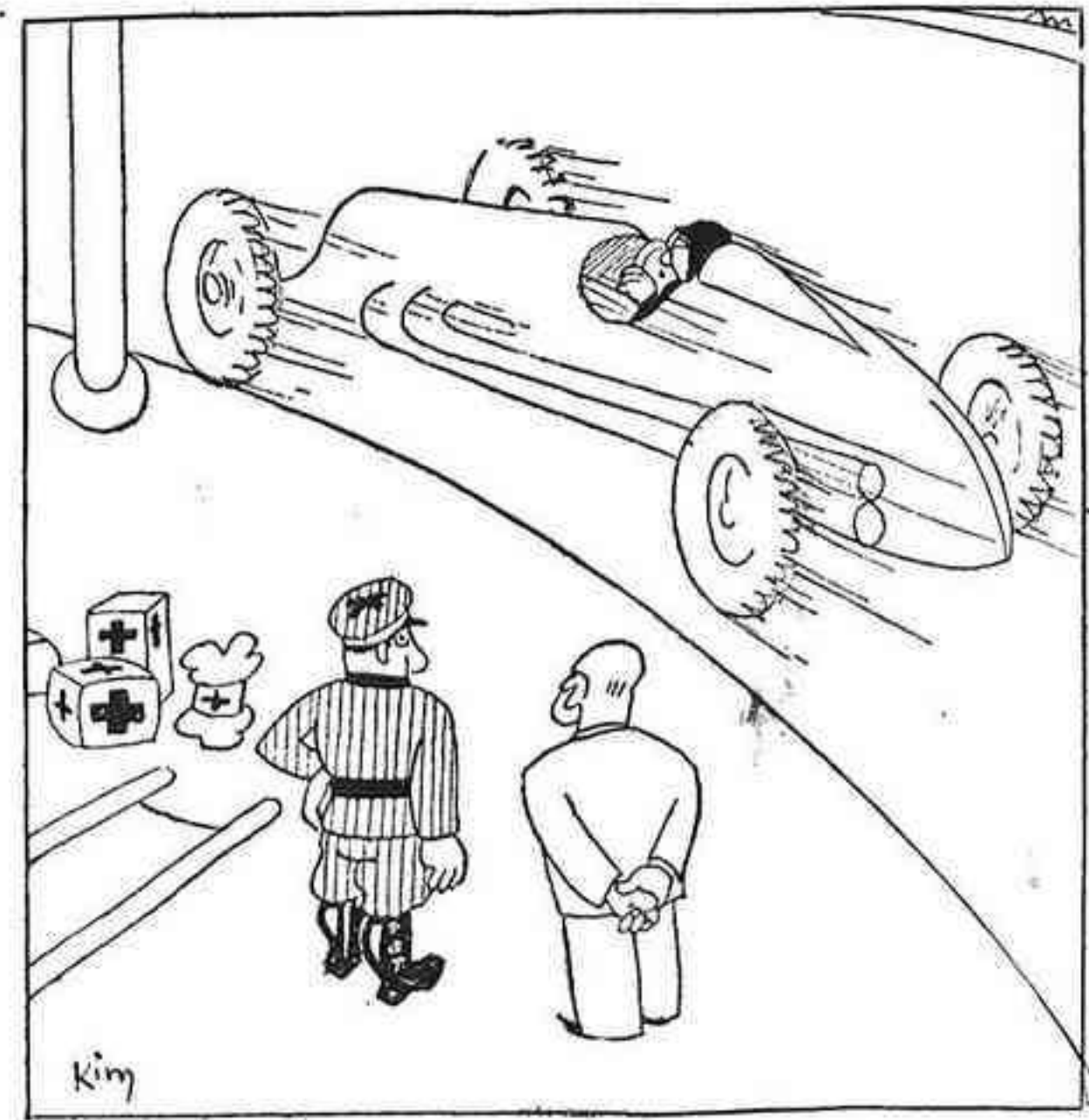
Kay Francis, en *Mandalay*, hi fa el paper de dona desgraciada i desenganyada del món i de la vida, que és el paper que li va més bé i el que més agrada al públic de redemptors i, per agradar a les senyores, hi llueix uns *colletes* que trenen de polleguera.

El drama és el d'una dona que viatja amb un contrabandista d'armes i que se la ven per pagar un carregament, tot i que estan enamoradíssims, i després ella ha de fer d'artista de cabaret, i en fa de seques i de verdes—és de suposar, més de verdes—de tan desesperada com està, i per fi pot fer diners d'una manera molt especial i gràcies a una lligacama condecorada per un coronel, i marxar cap a *Mandalay*, que, a més d'ésser el títol del film, és el nom d'una població de l'interior. Durant la travessia pel riu troba un metge embriac i se n'amorosa perquè també és un desgraciat, però se li presenta l'antic amant que vol tornar a allò que els castellans en diuen *las andadas*. Però com que el volen detenir, fugit tot fent veure que s'ha suicidat. Quan torna, ha donat una magnífica idea a la seva ardent i tot acaba bé. Un film un pel lent, però amb algunes escenes molt bones. Massa vestits, de totes maneres. Però hi ha Kay Francis, que ens recorda aquell magnífic *Viaje de ida*, amb William Powell, i això no sabem si és un avantatge o bé un inconvenient.

MARYLAND
Plaça Urquinaona, 5.
Tel. 21966

Tarda - Sessió contínua
Las Cuatro Hermanitas
Katherine Hepburn
Frances Dee
Jean Parker
Joan Bennet

La Cucaracha
Steffi Duna
DOCUMENTAL
Tarda
Butaca, 2'20; Amfiteatre, 2'75
Nit
Butaca, 1; Amfiteatre, 1'65
Nota.—L'aire d'aquesta sala constantment renovat, és prèviament filtrat, purificat i refrigerat.



Aquest home es clavarà de cap. Ja fa estona que va de bàtil.



—Sort que estic sol; si no, em prendrien per un feixista.

MOLT BEE!

A la companyia Vila-Davi li han robat una maleta. Diu que el que hi havia dintre valia mil pessetes. Mil pessetes?
Hi devia haver tota la companyia... de la senyora Nicolau.

Discos Radio
La Voz de su Alma
Relayo 1



A la secció "Teló endins", que publica *La Veu de Catalunya*, el redactor es queixa que els senyors Fleta i Lázaro estan massa grassos per fer de tenors.
Entesos...
A la senyora Bonshoms de Civera li agraden primos.

Què passa amb la formidable obra del diminut autor Ignasi Agustí, el pot petit de cara de fura de la bona confitura, com tan bé deia *La Veu*? És que, *Benaventurats els lladres*, com el seu nom indica, se n'ha pujat al cel? Si així fos, hauríem de qualificar aquesta ascensió com la més negra de les ingràtituds practicada per la senyora Mercè Nicolau damunt l'ànima abnegada i càndida del crític de *L'Instant* que, durant tota la temporada oficial del Poliorama, no perdé ocasió de remarcar en les crítiques i afegir a les gasetilles l'excelsitud, l'art, la bellesa, les maneres i el resplendor de les sabates de l'actriu que li havia promès l'estrena de la seva obra.
Arribarà a tant la perfídia femenina? Esperem que no—encara que d'una vampiressa com la senyora Nicolau es pot temer tot, fins que l'estreni—i que aviat tornarem a llegir a *La Veu* els delicats "Teló endins" que tan bé rimem amb el diminut autor—"com més Agustins, més teló endins", i a *L'Instant* els breus, com el seu

CASINO Sant Sebastià
Aperitius - Restaurant
Tos - Concerts - Dancing
CRAZY BOYS ORQUESTRA

Llegim, amb la satisfacció que és de suposar, que el Centre Cultural de Sant Pere de Ribes, ha donat unes magnífiques representacions amateurs d'*El Divino impaciente*, de Molinos de viento i de *La alegría de la huerta*.
Ho llegim a *La Veu de Catalunya*.
Perquè aquell Centre Cultural, naturalment, és de la Lliga.
Això de naturalment no ho diem pel cultural, sinó pel *Divino impaciente*.

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits a quinielles pels asos de la pala.

A *Renovación*, per elogiar la senyora Maria Fernando Ladrón de Guevara, li diuen que és un aglutinante, una real hembra i una enorme actriu.
Vagin amb compte, joves radicals! Que hi ha senyores al davant...

MERCAT D'OCCASIONS
Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCCASIO
Corts, 414-Tel. 30422

A Maricel-Park han tingut una gran pensada. I nova. I original. Es tracta, senzillament (oh!, geni

ACTUALIDADES

Continua de 4 a 1 de la matinada
Entrada única: 1 pta.
NOTICIARI FOX MUNDIAL
La final de la Copa d'Espanya de futbol i altres
SETMANA DELS ESPORTS
Les actuacions dels més grans campions mundials recollides per la càmera

de la inventiva) de fer transitar pel Parc en Nofre Llonza i la Cisca.

En Nofre Llonza i la Cisca són en Pepe Marqués i la Perla Antillana, que en pau descansin.
Ja sabem que estàvem en règim transitori, però no creïem que hi estiguéssim tant.

PHILIPS
COMPTAT LLARGS TERMINIS
RADIO UNIVERSITAT
Rd. UNIVERSITAT. I

Llegim que els propietaris del Teatre Victòria pensen fer reformes al local i posar-lo a l'altura dels més còmodes de Barcelona.
Aspiració modesta. Trentant unes quantes butaques i embrutant-lo una mica més, hauran aconseguit llur objectiu.
Ep! Si és que realment es tracta de posar-lo a l'altura dels més còmodes de Barcelona!

Un peu sota una fotografia publicada a *Renovación*:
Maria Fernando Ladrón de Guevara ha honorado la casa de "Renovación". Ved aquí a la elegantíssima, franca i democràtica primera actriu espanyola junto a la rotativa reluciente de grata, leyendo un número de nuestro periódico.
Ja veïem en Carles d'Arniches entrant a la taverna amb aquesta salutació:
—¡Elegantísimas, francas y democráticas!
I el taverner contestant-li:
—¡Grasiantas y relucientes!

Més Història d'Espanya...
gloria, y la infidelidad de los cartagineses con la denigrante expresión de *se púnica*.

LECCION 4.ª
Dominación romana.
25. *¿Quiénes eran los romanos?*
—Un pueblo del centro de Italia, guerrero y esforzado, que tras setecientos años de guerra, formó un poderoso imperio que tenía por capital a Roma.
26. *¿Por qué se declaró la guerra entre romanos y cartagineses?*
—La guerra entre romanos y cartagineses se declaró por haber destruido Anibal la ciudad de Sagunto*, que estaba aliada con Roma.
27. *¿Costó mucho a los romanos someter a España?* — El someter a España costó a los romanos dos siglos de lucha casi continua.
28. *¿Cul fué al conducta de los romanos en España?* — Los ejércitos romanos se mostraron muy crueles, y los pretores o gobernadores fueron sumamente codiciosos.
29. *¿Qué ejemplo de patriotismo* dió la España de aquel tiempo?* — El período romano está lleno de ejemplos de patriotismo; tales son: la primera lucha por la independencia, dirigida por los caudillos Indibil y Mandonio; los gloriosos triunfos de Viriato, vencedor de muchos generales romanos, y la heroicidad de la ciudad de Numancia bajo la dirección de un valiente megara o jefe.

Els darrers moments d'un règim (El de les 20 ratlles)

La nostra informació de la setmana passada sembla que va causar un gran rebombori en els medis cinematogràfics, però sembla també que tampoc no ho vàrem acabar d'encertar i que algú se'n va queixar. Nosaltres, que no hi ha cosa al món que ens agradi tant com rectificar, estem disposats a fer-ho tant com sigui possible i tant com ens sigui demanat i veurem qui es cansa primer de rectificar, si nosaltres o bé els nostres amables comunicants.

Sembla que en algun lloc d'aquella i d'altres informacions, havíem insinuat que la benemèrita "Cámara de Defensa Cinematográfica" tenia la intenció de fer entrar en la seva organització l'Associació d'Empresaris d'Espectacles Públics de Catalunya, i això és el que ens ve a rectificar un amable comunicant, que aprofita l'ocasió per dedicar-nos els més bells insults. El nostre estimat corresponent aporta, en defensa de la seva tesi, la base *séptima* del famós acord del 20 de desembre, i que diu:

Séptima. — Como sea que este acuerdo va orientado a beneficiar por igual a las empresas que a las casas distribuidoras, la Asociación de Empresarios de Espectáculos Públicos de Cataluña obtendrá que ninguna de ellas particularmente anuncie la proyección de ninguna película en ningún periódico.

Aleshores—el nostre comunicant ens diu—per què la "Cámara" havia de fer gestions per fer-hi entrar els empresaris, si ja els tenia amb ella? I tan amb ella els tenia, que l'acord vuitè, que vostès publicaven la setmana passada, diu:

Octavo. — Los infractores sufrirán una sanción de cinco mil pesetas en la primera infracción y diez mil en la segunda, ambas acompañadas de quince días de suspensión de toda propaganda. La Junta de Gobierno queda obligada a exigir esas sanciones en el plazo más perentorio que permitan las Leyes y por la vía que estime conveniente, no permitiéndose ninguna condonación de estas sanciones.

Si els empresaris no formaven part de la "Cámara", com podien prendre's acords contra el que fessin o deixessin de fer? No vol dir res que en la Junta de Govern de la "Cámara de Defensa Cinematográfica Española" no hi hagi cap representant de l'Associació d'Empresaris d'Espectacles Públics de Catalunya. Tampoc els acords de la "Cámara" no eren presos per la Junta de Govern, formada pel *peixí minutí* de què parlàvem la setmana passada, sinó pels caps i gerents de les cases distribuïdores, que així feien més patent la seva

REAPAREIX
sense dolor ni molèstia de cap mena el període suspès, amb **PERLES FEMI**

LECTURA 4.ª
Hazañas del cántabro Corocota
Era Corocota un guerrillero* famoso por sus atrevidas hazañas. Sus hechos llegaron a noticia del emperador romano Augusto, quien puso a precio* su cabeza. Al verse tan perseguido y en peligro, ocurrió a Corocota la singular y arriesgada idea de conocer y tratar personalmente al emperador. Fué, pues, a Roma, y admitido a presencia de Augusto, declaró con franqueza quién era, rogó que le permitiese vivir en adelante pacíficamente, y además, reclamó el dinero prometido a quien s'elo presentase muerto o vivo. Al emperador no pudieron menos de extrañar la original idea de Corocota y s'ugallarlo continente, y le concedió no sólo la libertad, sino el premio ofrecido.

LECCION 5.ª
El Cristianismo en España
31. *¿Qué es el Cristianismo?*—El Cristianismo es la religión fundada por Jesucristo, la única verdadera, fuera de la cual nadie puede salvarse.
32. *¿Cuándo y dónde nació Jesucristo?*—Jesucristo nació en Be-

autoritat sobre els membres de la Junta de Govern, empleats seus, i sobre els empresaris, clients forçosos.

La informació d'El Be, encara que incompleta, com acabem d'explicar, va produir un cert nerviosisme. Hom volia saber d'on havia sortit i per aconseguir-ho fou convocada la Junta. Sembla que a la reunió es parlà molt, però es descobrí poc. Es clar, nosaltres no direm pas quin és el membre de la Junta que ens informa, perquè no volem comprometre ningú, a menys que la Junta mateixa ens autoritzi a donar els noms de tots els qui la formen. A la reunió, una de les coses acordades fou convocar una Junta general per a dijous passat. El governador general, però, la va suspendre, segurament per no trobar l'entitat prou legalment constituïda, cosa que nosaltres no ens atrevíem mai a dir.

La reunió, però, sembla que era, precisament, perquè entrés a la legalitat, cosa molt digna d'ésser apreciada. S'anava, segons sembla, a dissoldre-la i tornar-la a constituir, entrant-hi, en comptes dels caps de publicitat, els gerents de les distribuïdores. Aleshores un cop s'hagi fet això, i els plans són per fer-ho, s'abandonaria el règim de les vint i s'adoptaria el de les categories. Sempre són més serioses les categories que no pas les anècdotes. Sota el nou règim, els diaris es dividirien en diaris de primera, de segona i de tercera, i en els de primera hom hi podria publicar anuncis fins d'un quart de pàgina.

No cal dir que EL BE NEGRE té sol·licitat, al costat d'*El Día Gráfico*, *La Noche* i *Renovación*, l'ingrés a la primera d'aquestes simpàtiques classes.

Ara, havent-se acabat el règim de les vint ratlles, si no se n'acorda un de quinze, els corredors d'anuncis dels diaris estan tan boigs d'alegria, que el dia 27 del mes passat, que era el sant del president de la "Cámara", senyor Zoilo Oliver, li varen enviar unes efusives felicitacions. Tots ells les varen fer molt llargues, parlant de la fam i del temps, per tal que passessin de les vint línies i així predicar amb l'exemple.



Del 3 de juliol (Horari d'estiu)

14'00. — Curset sobre la calor i delícies de la frescura. (Conferència política des de Madrid.)

14'30. — Ràdio - beneficència. (Sessió d'homenatge als sense feina.)

15'00. — Retransmissió de *¡Soy un sinvergüenza!*. Homenatge al teatre català.

15'15. — Una enquesta microfònica d'apassionat actualitat: Fa més calor enguany que l'estil passat? (Enquesta patrocinada pels reporters sense tema.)

15'55. — *Los de Aragón*. Romança a càrrec de Royo Villanova.

16'05. — Sir Eden des de Londres ens oferirà un interessant concert. (Ja deuen haver sentit a parlar de l'Eden-Concert.)

16'37. — Josep M. de Sagarra parlarà sobre "La moral a les nostres platges".

16'45. — "El vals de las olas". (Les olas seran autèntiques i radiades des de la platja de Mongat.)

17'00. — Emissió dedicada als catalans absents: ...

17'35. — L'obra en tres actes *Morena Clara*, per la companyia del Teatre Romea. (80.925 representacions.)

COLISEUM
Via Sidney
GENE RAYMOND
OS PRESENTO A MI ESPOSA

Al Coliseum varem veure-hi la setmana passada el darrer film de King Vidor, *El pan nuestro de cada día*, títol que, com el seu nom indica, fa al·lusió al *Paranostre* i l'acció a la situació actual dels sense feina, als quals invita a tornar al camp per guanyar-s'hi la vida cultivant blat de moro i menjant conserves.
Alguns crítics han volgut veure comisme en aquest *Paranostre*, i és molt comprensible, quan Manuel Brunet assenyalava els perills de l'Evangeli. King Vidor n'ha fet un film molt interessant, amb moments d'una real grandiositat i un final magnífic. Però hi ha posat una vamp rossa que ningú no s'explica com hi ha anat a parar, però que era necessària—potser menys rossa i més vamp—per donar a l'obra el to bíblic que té. *El pan nuestro de cada día* té escenes que recorden la magnificència d'*Abel·la*, però com que el pa, i més si és nostre i de cada dia, el fan els llequers per vendre'l, el film és més comercial, per poder, també, vendre'l. I es ven.

PUBLI GINEMA
Passeig de Gràcia, 57
Teléfono número 7968
Ses: ió contínua 3 tardes a 1 matinada
Selecció 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons vist
UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

En el mateix programa del Coliseum hi projectaven un documental titulat *Boulogne-sur-mer*, explicat en idioma de tango per un locutor argentí. No sabem pas qui ens agrada més, o sigui menys, si aquest o bé aquell madrileny de la capa.
Al Capitol ens han donat, si no ens equivoquem, i quasi quasi que ens agradaria d'equivoicar-nos, el darrer programa d'estrenes. Hi hem vist *Sé que dinero tienes* i *Mandalay*.
El primer d'aquests films, contra el que el títol sembla indicar, no és una opereta telefònica, sinó un film telefònic d'acció. En ell hi veïem els interiors del telèfon

orelles esgarrades

FIGURA DE DELICTE

Un títol de *La Publicitat* de dijous passat:
La causa contra els que lligaren i robaren l'escopeta i les municions del guardià de les mines de Sallent.
 Si lligaren l'escopeta i les municions, és difícil que els abasti l'amnistia.

UNA QUEIXA JUSTA

Amb aquest mateix títol, *La Rambla* del 24 de juny s'ocupava d'una protesta de la "U. A. d'Horta" contra un escrit del corresponent de *La Rambla* a Granollers.

Lleialment hem de confessar que en aquest cas l'Horta té tota la raó. Contra el seu costum, el company de la ponderació que es reflecteix en l'escrit que ha mogut el Consell directiu de l'Horta la imprecisió i la ponderació que reflecteixen en tots els seus treballs, i perquè sempre ha estat així és pel que el del número passat es publicà sense abans llegir-lo degudament.

I el número present fou llegit abans, degudament?

UN PORC

Una notícia del *Diari d'Igualada* del 25 de juny:
En virtut d'un informe del veterinari municipal senyor Franquesa ha estat descomissada la carn d'un porc monàrquic (per exhalar olors repugnants).
 Monàrquic o monàrquic?

LA IGNORANCIA ACTIVA

D'un article d'*El Dia Gráfico* del 26 de juny:
El baño público requiere un aseo compatible, naturalmente, con el higiénico bienestar que se busca en la playa, pero todo lo que no sea esto es "sex-appeal".
 A *El Dia Gráfico* han confós el "sex-appeal" amb en Màrius Aguilà.

FOC A OLOT.

El Deber, d'Olot, del 22 de juny, donava la següent notícia:
A les nou de la vesprada del dimecres, uns tocs de corneta avisaren un incendi que de seguida es digué que era a cu'n Domènec de la plaça. Pocs minuts després ja sentírem els tocs de que el foc s'havia superat.
 Es natural que si hom avisa l'incendi a cops de corneta, a aquest li agafin ganes de superar-se.

PITJOR QUE ELS DE SANAHUJA...
 Heus ací una altra meravellosa notícia del mateix *Deber* d'Olot:
Complint ordres del Delegat de l'Autoritat Militar, la Policia i la Guardia civil vénen efectuant escorcolls en la via pública, hostals i demés llocs on la gent sospitosa pot aixopugar-se, disposició molt encertada encara que fins al present no ha arribat al nostre coneixement que aquestes actuacions hagin donat resultat.
 Aquesta gent que s'aixopuga a la via pública, més que sospitosa deu ésser ase.

LA GRAN PREMSA

De *La Vanguardia* de dissabte passat:
Wimbledon, 28.—En la quarta vuita del campionat de tennis para caballeros, simples, el jugador alemán von Gramm ha vencido al norteamericano Gene Mako por 6-0, 6-1, 3-6, 6-0. Budge mostrò una forma esplèndida. No así Boususs, que estuvo inseguro.—Unidad Press.
 Aquests Budge i Boususs devien ésser els espectadors.

REUNIO SUSPESA

Amb aquest títol, *La Veu* de diumenge publicava el següent telegrama:
 Madrid, 29. — La reunió de la minoria radical ha estat suspesa per haver de romandre els diputats en Phenicie amb ocasió de les vacances.

LA REGLA

suspensa tornarà ràpidament amb les famoses PERLES FEMI



NOTICIES DE TOT EL MÓN

—Al zero.
 —Caram, també són ganes de fer política!

Bucarest. — La Petita Entesa ha fet 8 anys. En aquests 8 anys ha crescut força.
 Aviat li diran la Gran Entesa.

Ginebra. — El comitè permanent de Popi ha examinat l'informe del secretari. També ha examinat la resposta de l'Iram. Decidí, així mateix, discutir els processos verbals de la comissió consultiva de Popi, i una colla de coses més.
 Com es pot veure, el Comitè de Popi no dorm.

Brest. — Prop d'aquest port s'ha produït una topada entre el vapor italià "Potestas" i l'anglès "Lancaster Castle", de resultes de la qual han entrat dues venes d'aigua en el "Potestas".
 El capità del "Potestas" ha "potestrat".

Roma. — S'ha desmentit l'ordre que els italians abandonessin Abissínia.
 Sembla que d'un moment a l'altre Mussolini donarà l'ordre de que l'ocupin.

Nova York. — Ha estat detinguda una banda de gangsters que tenia el propòsit de seqüestrar Joe Louis uns dies abans del seu combat amb Carnera.
 Vist el resultat del dit combat, hom sospita que aquesta banda obrés per compte del gegant italià.

Belgrad. — Llista del nou Govern iugoslau: Stoyadinovitch, Jivkovitch, Korochets, Bobitch, Stanovitch, Lidvitch Auer, Verbanitch, Komenovitch, Stefanovich, Stochovitch, Iankovitch i Behemovitch.
 Ha causat estranyesa l'absència de Sandwitch en aquest govern.

Washington. — Ha mort l'esposa de Young, autor del pla Young sobre les reparacions.
 Young ha sofert una pèrdua irreparable.

Londres. — Ha arribat M. Eden després de fracassar en les seves gestions prop de Mussolini.
 Mr. Eden, amb la seva diplomàcia característica, ha dit que a Mussolini li sobrava l'acabament que dona italianitat al seu cognom.

Ha arribat la calor i de bracet d'aquesta impertinent senyora, la corresponent clausura de les nostres galeries d'exposició.

Pequín. — Solució del conflicte de la província de Chahar, a T-



Restaurant "GLACIER"
 Rambla del Mig, 19
 Plaça Francesc Macià, 3

I UN BE!
 Al teatre grec de Montjuïc va celebrar-s'hi una festa india.
 L'absència de l'Aurea de Sarrià fou molt comentada.
 Els deus germànics seran molt adorats aquest estiu.
 Per a fer la Volta a Espanya varen sortir 65 avions.
 I n'han tornat 94.
 Perquè, pel camí, de molts n'han fet quatre.
 Azaña, 100.000; Gil Robles, 200.000.
 Diumenge vinent a Mestalla hi haurà mig milió de persones.
 I després que vinguin amb aquells cuentos del pa i els peixos.
 S'estan fent gestions perquè la companyia de la Mercè Nicolau sigui compresa en la propera amnistia.
 Les impressions, per ara, són pessimistes.
 Guerra de tarifes? Ja poden fer, ja, que els mitjons Molfort's sempre sortiran vencedors.
 El Duce ha felicitat Primo Carnera.
 Els alemanys adoren el Sol... i el paper de barba.

LA BORSA LA VIDA

quió plantegen el de la província de Hopei.
 Un cop acabades les províncies, el conflicte serà pel japonès per poder plantejar conflictes.
 Addis-Abeba. — El Govern d'Abissínia ha tramés a Mussolini un telegrama donant-li el pesam dels 37 soldats italians que s'han mort per casualitat a l'Àfrica.
 Ginebra. — S'ha posat a la venda l'edifici de la S. de N.
 Sembla que Alemanya vol adquirir-lo per a instal·lar-hi la competència.
 Barcelona. — A l'edat de dos dies ha deixat d'existir la girafa del parc, filla de la girafa del parc i el seu marit la girafa del parc. Es diu si ha mort de vella.
 Berlín. — Està fent un viatge per Alemanya una expedició d'ex-combatents francesos.
 París. — El tenista Borotra ha contestat al periodista Poulain que es trobarien al camp de l'honor.
 No es tracta de cap camp de tennis.
 Calais. — El navegant solitari Sullivan s'havia perdut a l'estret de Calais.
 S'havia distret fent el solitari.

COTIZACIONES

Estat de Gu	???
Sevilla-champ	3
Sabadell-sub	0
Robles-Lucia	50 pes.
Mes-talla	200.000 (?)
Penya-Rhin.	429.30
Mercedes-Benz	110 Qm.
Nuvo-lari.	109.90
Guerra-Etiopia	??
Guerra-tarifes	???
Guerra a les mosques.	95.10

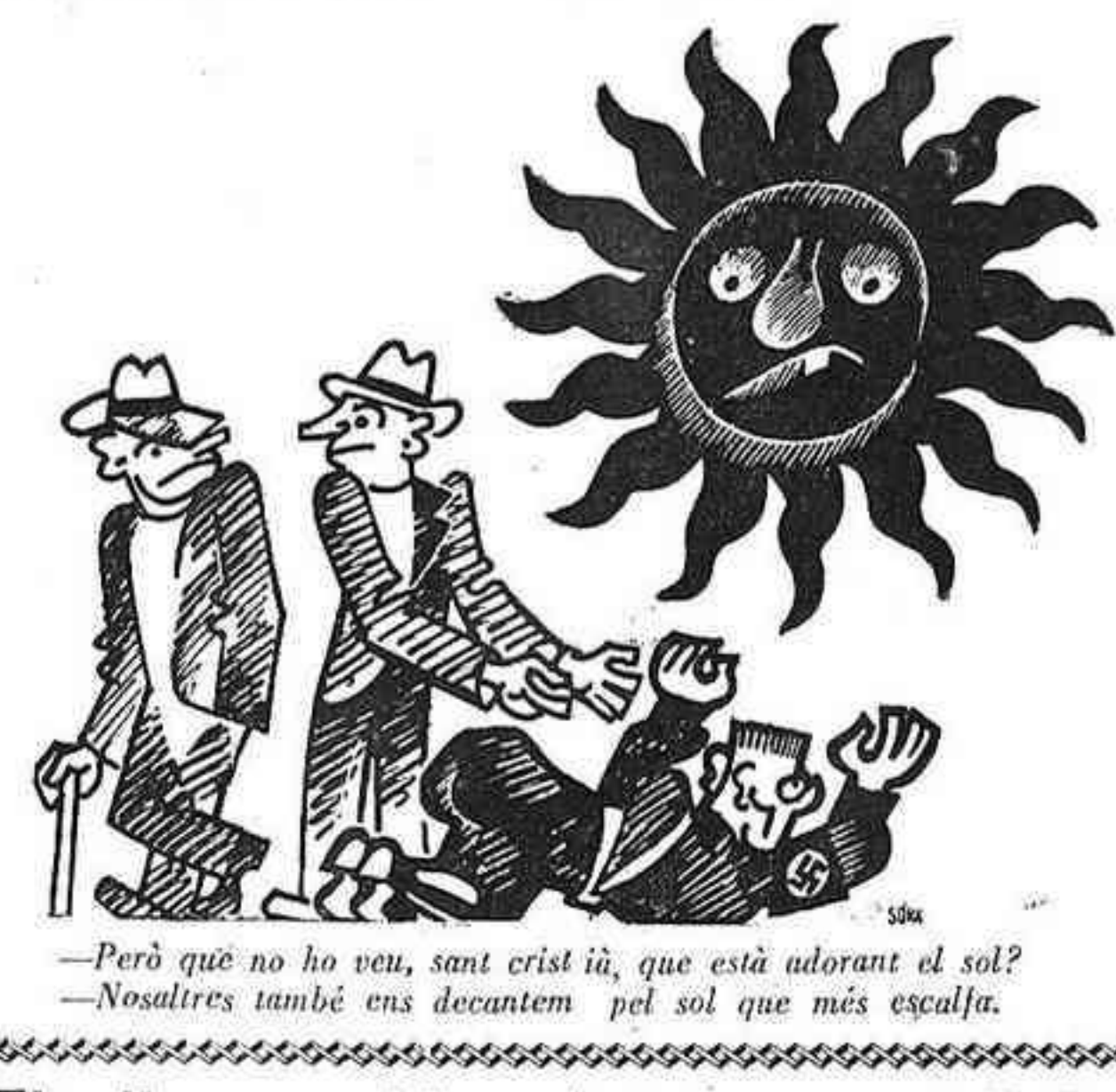
Borsa desorientada i molt fluixa degut a la poca consistència dels valors disponibles.
 33. ¿Cómo vivió Jesús? — Jesús vivió treinta años en compañía de sus padres María y José, a quienes estaba sumiso. Consagró los tres últimos años de su vida a la predicación de su divina doctrina, el Evangelio.
 34. ¿Quién predicó el Cristianismo por el mundo? — El Cristianismo fue predicado en el mundo por los Apóstoles.
 35. ¿Quiénes lo predicaron en España? — En España predicaron el Evangelio los Apóstoles Santiago y san Pablo y siete discípulos del primero llamados Varones Apostólicos.
 36. ¿Cómo fue recibido el Cristianismo en España? — A pesar de la persecución de los pretorios romanos, el Evangelio se extendió rápidamente en nuestro suelo, y muchos españoles sellaron la fe con su sangre.

Més Història d'Espanya...

l'ena de Judà, cuando se hubo cumplido el tiempo predicho por Dios y anunciado por los Profetas.
 33. ¿Cómo vivió Jesús? — Jesús vivió treinta años en compañía de sus padres María y José, a quienes estaba sumiso. Consagró los tres últimos años de su vida a la predicación de su divina doctrina, el Evangelio.
 34. ¿Quién predicó el Cristianismo por el mundo? — El Cristianismo fue predicado en el mundo por los Apóstoles.
 35. ¿Quiénes lo predicaron en España? — En España predicaron el Evangelio los Apóstoles Santiago y san Pablo y siete discípulos del primero llamados Varones Apostólicos.
 36. ¿Cómo fue recibido el Cristianismo en España? — A pesar de la persecución de los pretorios romanos, el Evangelio se extendió rápidamente en nuestro suelo, y muchos españoles sellaron la fe con su sangre.
 Madrid, 27. — S'ha donat un nou cas que demostra quins progressos fa la "conllavencia". Un tribunal militar, que havia de veure una causa contra Innocenc Gu-tierrez i Ramirez, natural de Burgos, ha decidit, de sobte, emprar la llengua catalana, que, segons ells, no es gasta ni de molt, tant com la castellana, que cada dia passa per la boca de vuitanta milions de persones, conegudes vulgarment per hispano-parlantes.
 L'acusat ha demanat interpret. El senyor Unamuno s'hi ha ofert de franc.



Gracieta. — Sí, preciositat, a les seves ordres.
 Olot. — Seran molt ben rebudes les notícies d'aquest il·lustre estudiant.
 Crisóstom. — Potser anirà. De totes maneres, preferim notícies exactes que literatura de fantasia.
 Pau. — I a vostè qui el presenta?
 Granollers. — Digueu als de La Garriga que no s'hi matin.
 Prudenci. — Impossible.
 El D. Piratura. — Està bé. Alleugerit estarà millor.
 Veguer. — No el coneixem, ni ganes.
 4 de Sants. — No oblidem que el periodista proposa i el censor disposa.
 Maria. — Id. id.
 R. R. — Id. id.
 Arlequí. — Com a dir molta gràcia, no ens l'ha feta.
 Carmeta. — Vostè confon la religió amb els capellans.

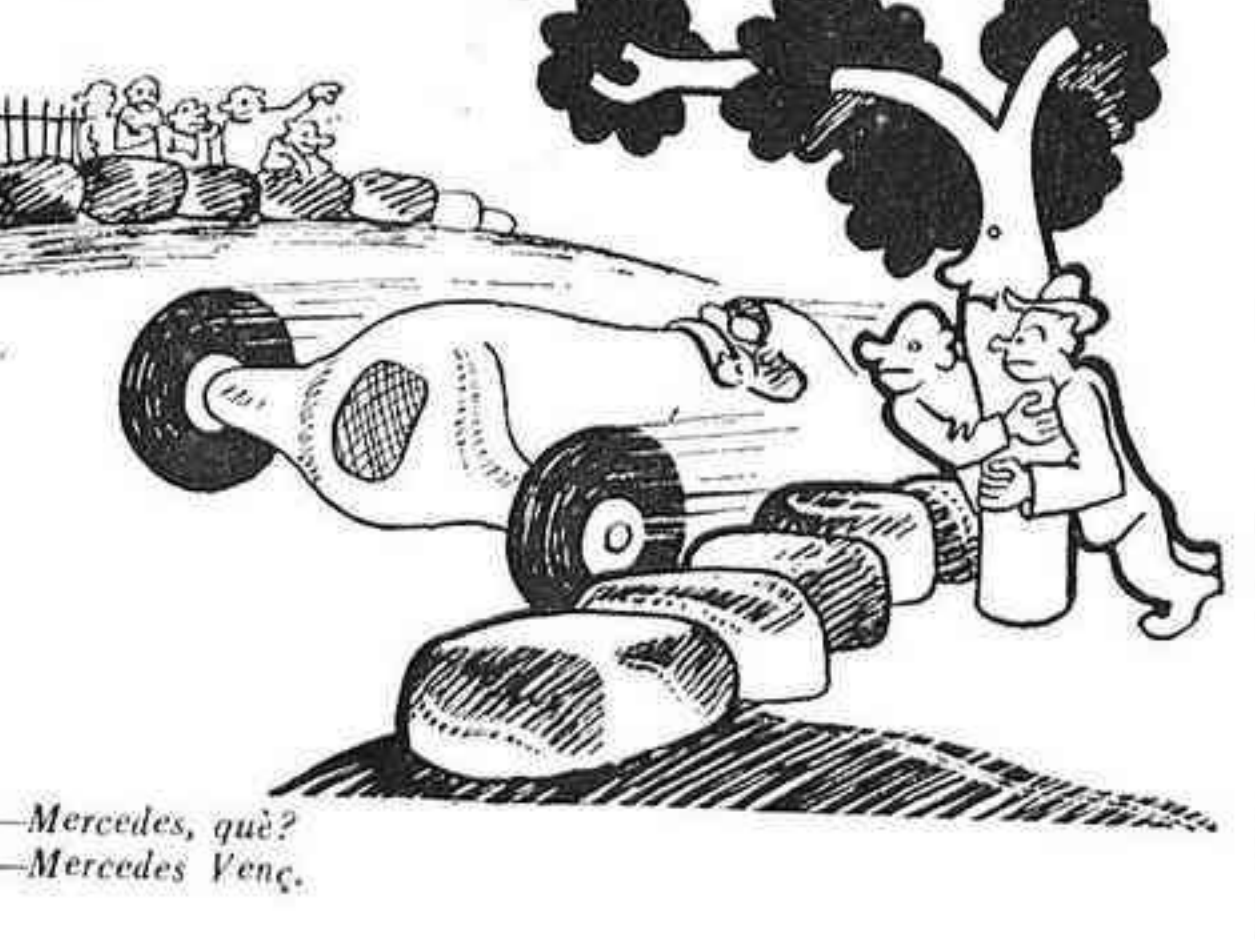


Els dimecres blaus

Des del mirador de la terrassa, la veïna del quart pis esguarda la serenor de la nit emmig de la boirada, meitat fumera dels coets, mig xafogor de la diada.
 El noi de l'adroguer i el vigilant de la cantonada, tot bevent aigua a gallet, de seguida l'han clissada.
 —Manoi, mira la del quart pis, sembla que espera i aguarda!
 —Serà un amic?
 —O un amant?
 Però ambdós l'han esguerrada. Era el seu propi marit, que havia anat a cercar un taxi. Quan per fi el vuen passar, un braç damunt de l'altre, el xaval de l'adroguer no triga a fer un comentari:
 —Aquesta vegada, Pau, es veu que l'hem esguerrada.
 L'estadant del quart pis, embocallada de randes, passa entre puula i coet i el marit va consultant-li:
 —On anem tu i jo, muller, que el tedi del gaudi banal no esbulli aquesta vesprada?
 —Ai, marit—li fa després, amb la boca maquillada, aquella que per muller el porta al costat asseguda, —si ho fas per mi, ja podem tornar a casa, que pensat i debatut, enlloc no trobarem més calma.
 —Ep, xofer! Tantarantana, vint-i-set, passant per allà on us plagui.
 I pel camí, fressat entre la brosta i petjat per belles maquillades en mantó de Manila, pebeters vivents dels perfums tancats en flacons lila de formes inversemblants, el matrimoni se'n torna a casa.
 Pic-rac. Ja són dins.
 Bona nit tinguin i fins una altra. S.

EL BE...RNAT METGE

EL BE...RNAT METGE
 INTERVIU AMB JOSEP M. DE SAGARRA
 Si fóssim redactors de *L'Instant* i ens diguéssim Miquel Capdevila, començariem aquest interviu documentant el lector de la manera que segueix: Josep M. de Sagarra és el primer poeta de Catalunya. És solter, havia estudiat als jesuïtes i portava una gorra de mariner que deia "Titànic". Quan es va fer gran li agradava anar de nits, prendre whisky i fer l'aperitiu. El P. Miquel d'Espulgures (a. c. s.) l'estimava molt i quan feia bondat li deixava tocar aquelles barbes que tenia i que en Sagarra no es va atrevir a demanar-li mai perquè tenia por de perdre-les i després tot són compromisos. (Altrament, la companyia Vila-Davi ja li subministrava tants "barbes" com volia.) La seva primera novel·la fou *Paulina Baixareu*, i el llibre amb el qual



ha treballat més és *El Comte Anau*, el qual consta de 10.000 versos tots diferents. Segons el seu veï Municipal d'Estadística de Barcelona, Sagarra, per a escriure aquest poema, va necessitar:
 33.221 quartilles.
 5 litres de tinta.
 15 paquets de "Lucky".
 2 botelles de conyac "Napoleó".
 3 cendrers.
 250 aperitius.
 7 viatges a la Costa Brava.
 303 nits a l'Ateneu Barcelonès.
 59 ressons.
 197 dutxes d'aigua freda.
 2 botelles de "Pènod".
 3 plomilles de plati per a l'estilogràfica.
 tot això, repetit, és el que cal explicar si fóssim redactors de *L'Instant* i ens diguéssim Miquel Capdevila, però, com que, de moment, no hi ha res de tot això, ja ens permetran que els establim aquesta introducció de caràcter documental i que ens internem per la boscuria —com diria el mestre Ruyra— dels fets dels quals es parla.

En Sagarra va convocar-nos per a dissabte passat, a les nou del matí, a bord del "yatch" del senyor Cambó, el "Catalònia", si la vida no va fallar-nos. Unes hores abans ja havíem equipat l'avió de la redacció, car el raid del "yatch" del senyor Cambó navegava per l'Atlàntic, no deixava d'ésser d'una certa envergadura. Vàrem aixecar el vol a les set del matí en direcció al camp del Llobregat. Feia un temps esplèndid. Els núvols eren d'opereta i els vents moderadíssims. De tant en tant una oreneta penjava una nuota solava i desapareixia xica fent una gran xiscledissa. Eren felïços com un Carles Senfina a plena eufòria londinense. Al cap de dues hores de vol, l'avió va parar de roncar. Se'n havia despettat. Aquest símptoma ens entusiasma, car indicava que el "Catalònia" es trobava a pocs metres de nosaltres. (Ens havíem descurats d'afegir que el nostre avió, a més d'avió és policia.) Vàrem mirar als nostres peus: se'n havien descurats els cordons de les sabates. Tonàrem a mirar i aquesta vegada la visió fou doblement satisfactòria. Volàvem damunt la immensa califa líquida de l'Atlàntic. Estem segurs que d'haver portat un cronòmetre o un simple rellogue de polsera, ens hauríem pogut conèixer una mica Lindberg i qui sap fins hauríem estat més famosos.
 Però som una mica deixats, i ens hem quedat amb el "yatch" "Catalònia". L'avió amb descendint efectua un ayachatge calligràfic, impressionant, que en Sagarra i en Brunet (tripulants i mariners, respectivament) celebraren amb una ovació que ja hauria valgut per a ell el "Normandie".
 I, efectuades les encaixades dels cas, començarem l'interviü pel qual havíem estat convocats.
 —Amic Sagarra, els lectors del *Be Negre* desitgen conèixer el con i el què de les vostres col·laboracions a *La Veu*.
 En Sagarra ens va dir, tot adoptant un aire de mariner consumat: —Voleu que us respongui es vers?
 —Encantats. Podeu començar. Sóc tot estilogràfica.
 En sentir aquestes paraules, en Brunet es va esverar i va intervenir, fent un àrbitre de boxa dels més exigents:
 —No pot ésser, no pot ésser! D'això en tenim l'exclusiva a *La Veu*! Què tantes p...etes!
 —Ep, ep, Brunet! Que d'aquestes exclamacions som nosaltres els qui en tenim l'exclusiva.
 En Brunet va tornar al timó (de fet ja el començava a perdre) una mica sufocant, i en Sagarra ens va explicar:
 —El meu ingrés a *La Veu* no és altra cosa que un truc per a barallar els tentacles de la "Sociedad de Autores Españoles". Ho enteneu?
 —No ho entenen gens.
 —Doncs, és clar com l'aigua. Gràcies a *La Veu*, escriuré una comèdia divina — del Dant, ja ho sabeu — i m'estalviaré de pagar drets i impostos i només m'hauré de preocupar de cobrar, que és del que es tracta.
 —A part de *La Divina Comèdia*, no pensem treballar en res més?
 —Sí, treballaré en alguna altra comèdia, però, aquesta amb decorats, traspunts i apuntadors. En Bernat i Duran ja ha començat a escriure'n la rebentada.
 —Però a què ve això de que la traducció del Dant hagi de publicar-se precisament en un diari de la Lliga?
 —I ara! Quines preguntes de fer! Com si el nom no fos prou eloqüent! No heu sentit a parlar mai del Dante Lligueri?
 —El Dant sempre va pertanyer al partit. Allò era un catalanista!
 —Va atrevir-se a exclamar en Brunet amb la seva habitual contumàcia.
 —De versos no publicareu res original?
 —Tinc moltes idees i encara no he pogut decidir-me per cap. Abans que tot, vull canviar *El Comte Anau*, doncs hi ha set mil versos que no m'agraden prou.

Més Història d'Espanya...

l'ena de Judà, cuando se hubo cumplido el tiempo predicho por Dios y anunciado por los Profetas.
 33. ¿Cómo vivió Jesús? — Jesús vivió treinta años en compañía de sus padres María y José, a quienes estaba sumiso. Consagró los tres últimos años de su vida a la predicación de su divina doctrina, el Evangelio.
 34. ¿Quién predicó el Cristianismo por el mundo? — El Cristianismo fue predicado en el mundo por los Apóstoles.
 35. ¿Quiénes lo predicaron en España? — En España predicaron el Evangelio los Apóstoles Santiago y san Pablo y siete discípulos del primero llamados Varones Apostólicos.
 36. ¿Cómo fue recibido el Cristianismo en España? — A pesar de la persecución de los pretorios romanos, el Evangelio se extendió rápidamente en nuestro suelo, y muchos españoles sellaron la fe con su sangre.
 Madrid, 27. — S'ha donat un nou cas que demostra quins progressos fa la "conllavencia". Un tribunal militar, que havia de veure una causa contra Innocenc Gu-tierrez i Ramirez, natural de Burgos, ha decidit, de sobte, emprar la llengua catalana, que, segons ells, no es gasta ni de molt, tant com la castellana, que cada dia passa per la boca de vuitanta milions de persones, conegudes vulgarment per hispano-parlantes.
 L'acusat ha demanat interpret. El senyor Unamuno s'hi ha ofert de franc.